

Publicerad 2009-04-20 22:37 av Junitvillingen

Mamma avled i mars 2006

I en sal på lasarettet

Vi är samlade alla syskon utom en
jag, min bror och två av våra systrar
några av våra barn
Jag har bott på lasarettet
i en hel vecka
för att få vara nära henne
ända till slutet
nu har även de andra dykt upp

Timmarna går sakta, sakta
hennes andning förändras alltmer
den blir allt svagare
kommer stötvis
ben och armar blir allt blåare
Jag kryper ner i sjukhussängen
vill ligga tätt, tätt intill
håller hennes slappa hand
smeker hennes kind

I flera år har hon kämpat mot sjukdomen
i fem av de åren från en sjuksäng
på lasarettet
Jag inandas Wella-doften
från hennes hår
medan jag läser min dikt
dikten jag skrev för många år sedan
den som hon blev så lycklig över
att hon grät en lång, lång stund

” Med varsam hand du smekte oss
en gång när vi var små
din kärlek fanns där
varje stund
har lärt mig att förstå
det är så skönt att finnas till
att ha en sådan mor
som samma kärlek till mig ger
fastän jag nu är stor ”

Mina tårar rinner
mina syskons och våra barns tårar rinner
några står runt sängen, andra sitter
vi håller varandras händer
håller mammas händer
så slår hon upp sina vackra, bruna ögon
tittar sig omkring
fäster blicken på den av mina systrar
som står närmast

Och så...
så plötsligt är det slut
det är alldeles tyst och stilla i rummet
bara väggklockans tickande hörs
Så börjar min bror sjunga
” Blott en dag
ett ögonblick i sänder ”
rösten bär knappt för all gråt
men i den stunden
spelar det ingen som helst roll
att rösten inte håller
ingenting annat spelar egentligen
någon roll

förutom att mamma fått ro
och att vi alla delar den stunden
- tillsammans...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Junitvillingen med Poeter.se id #27818 innehar upphovsrätten